

securea. (Se vede că Păcală nu e un mioritic liric, ci unul înarmat cu sabia dreptății împotriva hrăpăreților.) Pentru cinstea lui, Vocea divină îl înzestrea cu farmecul unui fluier (vezi și turbinca lui Ivan). Așa pornește el să-l judece pe slujitorul Domnului, Popa, pus pe căpătuială cu japca. Rezistent la încercări, argatul se învoiește cu gândul la dreptate și lecția pedepsei. Adică, nu e de glumă. Află asta și dracii la moara lor, și soacra și nevasta stăpânului, iar în cele din urmă, însuși Popa.

Așa că morala e *povara* lui Păcală, hazul devenind secundar. Asta și prin selecția secvențelor, isprăvilor celui care pornește cu ușa casei după el, dar nu se prea ține de șotii pe parcursul semănat cu destul absurd. De aici și un chip mai șiret și abil decât hazos, conferit personajului de către interpretul lui, Călin Ionescu, care are o siguranță molipsitoare în isprăvile păcălești ale eroului, lăsându-l cu tâlc ascuns sedus de ceilalți. Partenerul de joc cel mai tare îi este Popa, nuanțat cu apăsată veridicitate de către Doru Maniu, adevărat la chip, dar și caricaturizat pe măsura faptelor și inventivității părintelui. Personajele celelalte sunt jucate între întruchipări reale și deghizări, cum ar fi Maria Kristofoletti (*Un sătean, Un hoț, Joiana, Un drac*), Laurențiu Pleșa (*Primul băiat, Măgarul*), Adrian Balint (*Al doilea băiat, Un drac*), Cristina Visnyei (*Fiul Popii, Un hoț*), Gina Macovei (în bine individualizată *Soacra Popii și Un hoț*). Intermezzourile cântate (muzica: Marius Mihalca) dau ritm și înviorează povestea din care nu lipsesc nici câteva păpuși (oile), – toate ca să-l facă mai accesibil copiilor pe vestitul Păcală, lăsându-se, până la urmă, „păcăliți“ și la aplauze.

Teatrul pentru Copii și Tineri „Merlin“ Timișoara – Păcală, text de Ștefan Sasu după Petre Dulfu și Ion Creangă. Regia: Ștefan Sasu. Scenografia: Emil Grama. Muzica: Marius Mihalca. Cu: Doru Maniu: (*Povestitorul, Moșneagul, Popa*), Călin Ionescu (*Păcală*), Laurențiu Pleșa (*Primul Băiat, Măgarul, Un drac*), Adrian Balint (*Al doilea băiat, Un sătean, Câinele, Un drac*), Maria Kristofoletti (*Joiana, Un hoț, Un sătean, Un drac*), Cristina Visnyei (*Un hoț, Un sătean, Fiul Popii*), Gina Macovei (*Un hoț, Soacra Popii*). Premiera: 29 octombrie 2006.

Constantin PARASCHIVESCU

Radio

Taina cerșetorului

„E o modă“ – zice în piesa sa, *Cerșetorul*, tânărul dramaturg Costin Manoliu. „Oamenii nu mai au ascunzișuri. Sunt din ce în ce mai sinceri. Dau la iveală toate angoasele, nemulțumirile, secretele“. Drept pentru care creează un personaj ce-și destăinuie într-o confesiune destinul. Un anonim ghinionist în cursa vieții, unde – cum spune o vorbă – cine aleargă mai iute ajunge mai departe și mai bine. Un ins oarecare, ce a parcurs o experiență care l-a ridicat o clipă pe culmile râvnite de bunăstare și năzuințe împlinite și l-a doborât apoi brusc, brutal, nemilos sub condiția comună. *Cerșetorul*. îi spune Costin Manoliu, și îl aduce în sala de spectacol a unui club, Clubul „La SCENA“, ca să

Mihai BICA

Foto: Ovidiu F. Zainea

0

se adreseze cald, prietenos celor prezenți acolo, într-un monolog intitulat *Taina cerșetorului*. Cald, prietenos, dar trist. „*Cum să nu fiu?*” – exclamă protagonistul, pus să-și dezvăluie taina. „*Acum stau în fața clubului care a fost cândva al meu și aștept mila celor care intră și ies*”.

Trebuie să precizez că un club numit „La SCENA” există aievea în București și acolo se reprezintă, începând din 8 mai 2006; *Taina cerșetorului*, în interpretarea protagonistului radiofonic, actorul **Mihai Bica** de la Teatrul „Sică Alexandrescu” din Brașov. Sigur, Clubul „La SCENA” n-a fost al eroului invocat aici. E un pretext al autorului, care fructifică în ficțiunea sa date ale realului pentru sublinierea mai verosimilă și de efect a confesiunii dramatice. Din acest punct de vedere, și Costin Manoliu e la modă cu textul său, pentru că, de mai multă vreme, în reprezentații ale trupelor particulare îndeosebi și în ambianțe neconvenționale, se prezintă spectacole-monolog, foarte des interactive, cu solicitarea publicului la replică.

E la modă Costin Manoliu, pentru că textul său ne împărtășește problemele și gândurile unui personaj din zilele noastre, care se introspectează cu maximă seriozitate și sinceritate, dezvăluindu-și lumea lăuntrică, fără să se eschiveze de la interogațiile fundamentale ale existenței. O meditație francă și bărbătească, unde cerșetorul e sugestia figurată a tuturor acelorora în care se zbate un suflet. „*În noaptea aceea am avut un vis în care mi s-a arătat mama. Mi-a spus că acolo unde e ea, în împărăția lui Dumnezeu, sunt mulți oameni care aici pe pământ au fost cerșetori. Mai mulți decât cei care au fost parlamentari, miniștri, afaceriști*”.

E la modă în sens profund, pentru că prospectează adâncimile, nu banalitatea lucrurilor. Vede, ca eroul său, mai bine realitatea când inima i se umple de toată durerea lumii. Seismograf viu și ascuțit, cu luciri în cuget. Folosește versuri de Nichita Stănescu și Emil Brumaru, fragmente din Gogol și Shakespeare, o reflecție de-a lui Beaumarchais, un pasaj din Nikolai Erdman. „*Ce rost au visurile, iluziile?*” – se întrebă. „*De ce nu tâșnește din mine un fluviu de lumină caldă care să schimbe lumea într-o clipită?*” Își pune generos și grav problema rostului esențial. Și ca mulți dintre noi în clipe de intimă taină, uimiți de mirajul bolții, nedumerirea: „*De ce nu-mi cresc aripi ca să pot zbura?*”

E la a patra piesă Costin Manoliu, a patra lucrare de ficțiune, după debutul radiofonic cu *Lacrimi de sânge*, debut premiat la Gala UNITER 2003. Și tot ca atunci, constat că nu ține deloc să epateze cu demersul său dramatic, nu solicită sensibilități speciale pentru audiență, e autentic, concis, direct, într-o comunicare firească cu cugete semene, care neliniștește. Și astfel se exprimă și vocea energică, voluntară, a lui Mihai Bica, parcă înapoi fără nuanțe, apăsând doar revelația gândului, adevărul mai greu și mai important de transmis, în dialog – dacă se poate spune așa – cu sunetele unor instrumente care însoțesc și punctează inspirat sensurile unor mărturii, cu ecouri muzicale regizate de Stelică Muscalu. La saxofon – Cătălin Milea, la percuție – Dan Incrosnatu. Ca de obicei, regia artistică a lui Cristian Munteanu asigură tonalitatea adecvată specificului dramatic, iar înscrierea textului în ciclul „*Dramaturgi români contemporani*” de către redactorul și coordonatorul de proiect Magda Duțu e un veritabil câștig profesional. Echipa care a realizat spectacolul cu *Taina cerșetorului* a fost completată de ing. Luiza Mateescu – regia tehnică și Milica Creiniceanu – regia de studio. În alte roluri: Sibila Oarcea, Silvia Codreanu, Gheorghe Pufulete și Marin Cârstea.